

Arrest

nr. 80 626 van 3 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2006 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 5 mei 2008 wordt aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 5 mei 2009 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden.

Op 11 juli 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 9 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 29 september 2011 wordt verzoekers aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 25 november 2011 aan verzoeker betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De motivering van de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract voor d.d. 25.11.2009 om te werk gesteld te worden bij firma AG Automobile (met ondernemingsnummer: 0463.012.375). Echter, het Belgisch Staatsblad (d.d. 15.04.2011) vermeldt dat deze firma op 04.04.2011 failliet is verklaard (Rechtbank van koophandel te Brussel). Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op te hoogte te brengen van eventuele w'ijzigingen in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie, daar betrokkene geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies.

Betrokkene legt met betrekking tot zijn duurzame lokale verankering in België getuigenverklaringen, een verklaring van aanmelding en niveaubepaling bij het Huis van het Nederlands, een attest van werkbereidheid en een arbeidsovereenkomst voor. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn, deze elementen doen niets af aan de aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten. Betrokkene werd bij vonnis van 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden wegens diefstal, het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers met het oog op het plegen van wanbedrijven en illegaal verblijf. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.”

De motivering van de tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, de billijkheid en van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is.

(...)

Het vertrouwensbeginsel vereist als beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermeden worden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedrags- of beleidslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo moeilijk dienen te worden gehonoreerd en niet mogen worden beschaamd. (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure).

Verzoeker beroept zich in eerste plaats op het criterium 2.8.B zelf, dat als volgt luidt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. (...)

B. B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Verzoeker komt volledig in aanmerking voor het criterium 2.8B. Hij voldoet aan elke voorwaarde, inclusief het voorleggen van een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever van minstens één jaar, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Over een eventueel faillissement van de werkgever is in de instructie niets voorzien, wel is er de bijkomende voorwaarde dat men binnen de drie maanden na de positieve beslissing een arbeidskaart moet kunnen voorleggen. Dat wil zeggen dat men bij faillissement van de werkgever op zoek moet gaan naar een andere werkgever, om een arbeidskaart te kunnen krijgen.

Het goedkeuren van huidig dossier, of gelijkaardige regularisatieaanvragen, zou dus niet het pervers effect hebben dat mensen zonder werk geregulariseerd zouden worden op grond van criterium 2.8B van de vernietigde instructie.

De bedoeling van de eenmalige regularisatiecampagne was om mensen die lokaal verankerd zijn en zeker mensen die zich in het arbeidscircuit kunnen inschakelen, te regulariseren. Verzoeker valt hier zeker onder.

Gelet op het bovenstaande is het puur formalistisch argument om verzoeker niette regulariseren, niet proportioneel aan de aard en de gevolgen van de beslissing, niet redelijk, niet billijk en niet voorzienbaar voor verzoeker.

Een administratieve beslissing dient afdoende gemotiveerd te zijn. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij de beoordeling van het bovenstaande, moet uiteraard de redelijkheid in acht genomen worden. Een weigering van de aanvraag van verzoeker is kennelijk onredelijk, nu die volkomen disproportioneel is ten opzichte van het beoogde doel. Te meer daar het beoogde doel totaal niet bereikt wordt met het nemen van deze beslissing.

Het doel van de regularisatiecampagne is mensen die echt niet terug kunnen naar hun land van herkomst, of die aantonen zich economisch te zullen inschakelen in de Belgische maatschappij, uit de illegaliteit te halen.

Verzoeker afwijzen omwille van puur formele redenen is niet evenredig het doel. Omdat de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet steeds even duidelijk was, werd een opvolgingscomité opgericht. Op de website van Kruispunt Migratie-Integratie lezen we:

“Het opvolgingscomité voor de regularisatie (met vertegenwoordigers van de bevoegde kabinetten, de DVZ, het FAM, de Ordes van de Balies en het CGKR) behandelde al heel wat knelpunten en onduidelijkheden in verband met de regularisatie. Er werden antwoorden gegeven op zowel procedurevragen als op vragen over de diverse criteria (1.1 tot 2.8Bà van de instructie van 19/7/2009. (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwbr.aspx?id=13692#2>))

De verhelderingen die gegeven worden in het opvolgingscomité worden gepubliceerd in onder meer de nieuwsbrieven van Kruispunt Migratie-Integratie.

Verzoeker verwijst naar hetgeen vermeld wordt met betrekking tot de situatie waarin hij zich bevindt, met name het reeds failliet gegaan zijn van de werkgever, die hem drie jaar geleden een arbeidscontract gaf:

“Nieuwe info: Als dit arbeidscontract tijdens de behandelingsperiode van de regularisatie aanvraag al niet meer geldig is (bv omdat de voorziene datum van indienstneming verloopt, of omdat de kandidaat-werkgever failliet is), dan is dat voor DVZ geen reden tot weigering van de regularisatie. DVZ beoordeelt enkel of er tussen 15/9 en 15/12/2009 een arbeidscontract werd voorgelegd voor de vereiste duur en het vereiste loon. Als dat voldaan is (en ook de andere 2.8. B voorwaarden), dan beslist DVZ positief tot regularisatie onder “opschortende voorwaarde”.

(<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwbr.aspx?id=13692>)

Het in casu voorgelegde arbeidscontract voldoet aan de gestelde voorwaarden inzake minimum verloning en minimumduur, zodat verzoekers een positief antwoord zou moeten krijgen, desnoods onder “opschortende voorwaarde”.

Gelet op hetgeen mede door vertegenwoordigers van de DVZ werd beslist in het opvolgingscomité regularisatie, schendt de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel. De beslissing dient vernietigd te worden.

Verzoeker stelt dat het niet billijk is om drie jaar te wachten alvorens een beslissing te nemen om dan vervolgens geen rekening te houden met wat er kan gebeuren in de tussentijd. Indien verweerster eerder een beslissing had genomen, had verzoeker een andere job kunnen zoeken, op moment van faillissement. Dat kan nu niet.

Het gaat bovendien niet op om van een gewone burger te verwachten dat die elke dag het Belgisch Staatsblad leest. Verzoeker heeft geen internetabonnement en zou dit ook niet kunnen betalen op dit moment. Het is voor hem dus niet mogelijk om het Belgisch Staatsblad te lezen. Hij kon dus niet weten dat het bedrijf dat hem drie jaar geleden werk gaf, failliet verklaard werd.

Wat de openbare orde betreft, stelt verzoeker dat dit op zich geen voldoende reden is om een verblijfsaanvraag te weigeren. Het gaat immers om een eenmalig feit, waar hij zijn straf voor heeft uitgezeten.

Verzoeker verwijst naar andere dossiers, waarin niet automatisch een negatief antwoord wordt gegeven omdat er een veroordeling is geweest in het verleden. Bij voorbeeld het dossier met O.V. 499551 1, die werd uitgenodigd om bij de commissie voor advies aan vreemdelingen te komen in het kader van zijn regularisatieaanvraag.

Verzoeker stelt dat men de regels voor iedereen gelijk moet toepassen. Het gaat niet op om bij de ene automatisch af te wijzen bij een openbare ordeschending en bij de andere niet. Dit is in strijd met het gelijkheidsbeginsel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde

redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. Tevens motiveert verweerder dat verzoeker reeds in aanraking kwam met de ordediensten en hem mede hierdoor geen gunstige regeling kan worden toegestaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 9 december 2009, met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel aldus te worden onderzocht in samenlezing met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de instructie van 19 juli 2009 ten aanzien van dewelke de staatssecretaris zich ertoe heeft verbonden om de criteria en bepalingen van de instructie onverminderd toe te passen. Verzoeker zet vervolgens uitgebreid uiteen dat de beoordeling van het criterium 2.8.B van de instructie op strikt formalistische wijze gebeurde waarbij wordt voorbijgegaan aan de bedoeling van de eenmalige regularisatiecampagne. Verzoeker betoogt dat hij lokaal verankerd is en heeft aangetoond zich in het arbeidscircuit te kunnen inschakelen, zodat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden. Verzoeker meent dan ook dat de formalistische weigering kennelijk onredelijk is en een schending van het vertrouwensbeginsel inhoudt. Verzoeker benadrukt dat het verweerder is die drie jaar lang wachtte met het nemen van de bestreden beslissing om vervolgens geen rekening te houden met wat er in tussentijd kan gebeuren. Het is onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij elke dag het staatsblad leest om op de hoogte te blijven van een eventueel faillissement.

Verzoeker blijkt het eens te zijn met de feiten zoals ze worden weergegeven in de bestreden beslissing, doch is het niet eens met de strikte en formalistische lezing die verweerder geeft aan de criteria zoals ze werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009. Hij meent dat deze enge lezing leidt tot een kennelijk onredelijke beslissing en het vertrouwensbeginsel schendt. Hieruit blijkt dat het ganse betoog van verzoeker tot doel heeft aan te tonen dat hij wel degelijk voldeed aan de criteria gesteld door de instructie en aldus een strikte toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8.B wenst te verkrijgen. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van verzoeker inzake de schending van de door hem aangehaalde bepalingen in het middel waarbij hij een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing het volgende motief:

“Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten. Betrokkene werd bij vonnis van 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden wegens diefstal, het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers met het oog op het plegen van wanbedrijven en illegaal verblijf. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.”

Verzoeker betoogt dienaangaande dat deze feiten van openbare orde onvoldoende zijn om zijn verblijfsaanvraag te weigeren nu het om eenmalig feit gaat waarvan hij zijn straf heeft uitgezeten. Verzoeker betoogt tevens dat de regels voor iedereen gelijk moeten worden toegepast, nu in andere dossiers, waarbij er sprake was van een veroordeling in het verleden, niet automatisch een negatief antwoord wordt gegeven.

Verzoeker wijst op een specifiek dossier, waarbij de betrokkene werd uitgenodigd om voor de Commissie van advies voor vreemdelingen te verschijnen in het kader van zijn regularisatieaanvraag. Evenwel toont verzoeker niet aan dat de concrete gegevens van de aanvraag van deze persoon, identiek zijn aan de concrete feiten van verzoekers situatie, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat een

verschillende behandeling van beide zaken een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel. Bovendien blijkt niet dat verweerder is overgegaan tot een automatisch negatief antwoord louter omdat er sprake is van een veroordeling in het verleden. Verweerder is duidelijk de ernst van de feiten nagegaan. Verzoeker betoogt dat het gaat om een eenmalig feit, doch verweerder stelde vast dat verzoeker niet enkel voor diefstal werd veroordeeld maar tevens voor *“het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers met het oog op het plegen van wanbedrijven”*, wat duidt op meerdere feiten. Verzoeker betwist niet dat hij correctioneel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden.

De Raad herhaalt dat hij slechts een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing en dat verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu in dit artikel geen criteria werden opgenomen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt geen recht op verblijf in, doch betreft een gunstmaatregel. Verzoeker betwist niet dat hij in aanraking kwam met de ordediensten, doch poogt enkel de feiten te minimaliseren. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de beoordeling dat hij om deze reden geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend, toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker *“bij vonnis van 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel (is) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden wegens diefstal, het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers met het oog op het plegen van wanbedrijven en illegaal verblijf”*. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat de gunst van een machtiging tot verblijf hem mede hierdoor niet kan worden toegekend.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN